

разяжда. Всѣка рѣзчица се превръща въ гнойна раничка.

Ржцетѣ на Богдана сж подути, краката болни и той смърди като старѣ газеникъ.

— Дано не си отрѣжа прѣститѣ, — мисли по цѣли дни той. — После никога вече нѣма да ме приематъ въ параходѣ. Никога. Никога.

## V

Както винаги, и въ тоя мартенски день Богданъ се разхожда по пристанището. Нѣма днесъ български и чуждестранни параходи, нѣма миноносци. Пристанището е пусто и глухо. Само далече предъ рибарската скеля се трупатъ гимии и лодки, суетятъ се хора.

— Гледай ти докжде стигна! — клати глава Богданъ и крачи по кея. — Ако движението въ тоя градъ е все такова, нѣма да се откопча скоро отъ него. Никога нѣма, никога нѣма.

Край него минава едно момиче. Отбива се крачка отъ пѣтя си, поглежда бързо все още лъскавитѣ значки на фуражката и шубката му и избързва къмъ рибарската скеля.

— Ще пѣтува за Созополъ, — помисля си Богданъ и трѣгва нататѣкъ. — Виждалъ съмъ я вече нѣкжде, но де ли?

Момичето стои на скелята надъ моторницата за Созополъ и чака. Богданъ се изправя наблизу и сжщо чука.

— Перикли! — казва момичето. — Ей, Перикли!

— Какво има, Марто?

— Искашъ ли да занесешъ нѣщо на мама? Ето, тѣзи пари, — и тя му подава нѣколко тежки